

Sygn. akt I C 2187/13

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Ogińska - Łągiewka

Protokolant Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku w Warszawie

z powództwa B. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 13.916,87 (trzyście tysięcy dziewięćset szesnaście 87/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2013 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 3713,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2187/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10.06.2013 r. B. B. wniosła przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 13.916, 97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7.05.2013 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany jest odpowiedzialny za szkodę powstałą w jej pojeździe w dniu 23.02.2013 r. W ramach likwidacji szkody pozwany błędnie wyliczył koszt naprawy pojazdu i wypłacił na jej rzecz odszkodowanie w wysokości 21.283, 03 zł, podczas gdy koszt naprawy pojazdu wyniósł 35.200, 00 zł (pozew – k. 1-3).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że dochodzona przez powódkę kwota jest znacznie zawyżona, zaś w kalkulacji przez nią przedłożonej przyjęto wyższe ceny części zamiennych i koszty robocizny niż koszty niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego (odpowiedź na pozew – k. 20-21).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. B. jest właścicielką samochodu osobowego marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (bezsporne, potwierdzone kopią dowodu rejestracyjnego – akta szkody).

W dniu 23.02.2013 r. wyżej wymieniony pojazd został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), który poruszając się drogą w miejscowości T. nie zachował należytej odległości i uderzył w tył pojazdu B. B. (bezsporne; zgłoszenie szkody – k. 1-3 akt szkody; oświadczenie sprawcy zdarzenia – k. 6).

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowana zgłosiła szkodę w dniu 24.02.2013 r. (zgłoszenie szkody – k. 1-3 akt szkody).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 8.04.2013 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o przyznaniu na jej rzecz odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 4.674, 00 zł oraz kwotę 1.857, 30 zł tytułem kosztów holowania pojazdu (k. 8). Tytułem kosztów naprawy pojazdu ubezpieczyciel wypłacił zaś na rzecz B. B. kwotę 21.283, 03 zł (bezsporne).

Koszt naprawy samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z dnia 23.02.2013 r. powinien wynosić 36.931, 88 zł z VAT, przy zastosowaniu stawki za prace blacharsko lakiernicze w wysokości 85, 00 zł za roboczogodzinę, jako średnich stawek w zakładach naprawczych w województwie (...). Wartość samochodu przed dniem kolizji (pojazd nie uszkodzony) przyjąć należy na kwotę 36.300, 00 zł z VAT (opinia biegłego rzeczoznawcy samochodowego – k. 58-61). Doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody było możliwe za kwotę 35.200, 00 zł przy uwzględnieniu rabatu na części zamienne (k. 92-93).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy oraz do akt szkody, a wskazane wyżej dokumenty, a także na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, odtwarzania przebiegu wypadków i kolizji drogowych M. T..

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Nie zachodziły nadto żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego. Nadto biegły odniósł się do zarzutów strony powodowej do przedłożonej opinii. Wskazał, że koszt naprawy wynosi 36.931, 88 zł, jednakże możliwa była naprawa pojazdu za kwotę 35.200, 00 zł przy uwzględnieniu rabatu udzielonego powódce.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkoda powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż powódka w wyniku kolizji z dnia 23.02.2013 r. poniosła szkodę –

uszkodzeniu uległ należący do niej pojazd. Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość odszkodowania należnego powodce. Pozwany twierdził bowiem, że dochodzona przez powódkę kwota jest kwotą wygórowaną.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztów części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest zatem warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Sąd zważył ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje wartość nowych części oryginalnych, których zamontowanie jest potrzebne, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Obowiązkiem zaś zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego koszt naprawy samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z dnia 23.02.2013 r. powinien wynosił 36.931, 88 zł z VAT, przy zastosowaniu stawki za prace blacharsko lakiernicze w wysokości 85, 00 zł za roboczogodzinę, jako średnich stawek w zakładach naprawczych w województwie (...). Wartość samochodu przed dniem kolizji (pojazd nie uszkodzony) przyjąć należało zaś na kwotę 36.300, 00 zł z VAT. Przy uwzględnieniu rabatu na części zamienne możliwe było doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody za kwotę 35.200, 00 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane w opinii biegłego, zaś pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. Powódka wskazywała, iż dokonała naprawy przedmiotowego pojazdu za kwotę 35.200, 00 zł. Kwota dochodzona pozwem przez powódkę mieściła się w kosztach naprawy wskazanych przez biegłego, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona. Roszczenie podlegało zatem uwzględnieniu w całości, jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Wobec brzmienia wskazanych wyżej regulacji i w związku z tym że powódka zgłosiła szkodę w dniu 24.02.2013 r. odsetki należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu, a zatem od dnia następnego po upływie 7 dni od otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo, dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powódki w pozwie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych powódce wchodzi opłata sądowa od pozwu w wysokości 696, 00 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400, 00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu), koszty związane z wydaniem opinii przez biegłego w wysokości 600 zł, a także opłata uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

(...)